

Sygn. akt VIII Gz 168/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Kala

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **M. J.**

przeciwko **M. K.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 2 maja 2016 r., sygn. akt VIII GNc 4682/15

postanawia:

1. oddalić zażalenie.
2. zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy odrzucił sprzeciw pozwanej M. K. wniesiony od nakazu zapłaty wydanego przez ten Sąd w dniu 19 listopada 2015 r. w sprawie o sygn. akt VIII Gz 168/16 (na podstawie art. 504 § 1 kpc). W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że zarządzeniem z dnia 28 grudnia 2015 r. pozwana została wezwana do uzupełnienia braku formalnego sprzeciwu poprzez przedłożenie jego odpisu, w terminie 7 dni, pod rygorem odrzucenia sprzeciwu. Wezwanie to zostało doręczone pozwanej w drodze dwukrotnego awizowania przesyłki ze skutkiem na dzień 2 lutego 2016 r. Termin do wykonania wezwania upłynął dla pozwanej bezskutecznie w dniu 9 lutego 2016 r.

Pozwana w zażaleniu zaskarżyła w/w postanowienie w całości, zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisu art. 504 § 1 kpc poprzez niewłaściwe jego zastosowanie polegające na odrzuceniu sprzeciwu od przedmiotowego nakazu zapłaty w wyniku przyjęcia, że termin do wykonania wezwania Sądu do uzupełnienia braku formalnego sprzeciwu upłynął w dniu 9 lutego 2016 r., podczas gdy z uwagi na brak doręczenia pozwanej wezwania termin do jego wykonania, zdaniem skarżącej, nie rozpoczął w ogóle biegu.

W uzasadnieniu zażalenia pozwana podniosła, że przedmiotowe wezwanie nie zostało jej doręczone w jakiegokolwiek formie, a w szczególności że pod jej adresem (ul. (...) I.) nie zostało pozostawione awizo, o którym mowa w skarżonym postanowieniu. Pozwana argumentowała, że w spornym okresie (luty 2016 r.) odpowiedzialną za doręczanie przesyłek sądowych była jeszcze firma (...), która słynie, zdaniem skarżącej, z braku rzetelności, niewłaściwego doręczania przesyłek sądowych, co jest faktem powszechnie znanym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanej nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z przedmiotowych akt wynika, że wezwanie do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu od nakazu zapłaty (poprzez przedłożenie jego odpisu, w terminie 7 dni, pod rygorem odrzucenia sprzeciwu) zostało pozwanej doręczone w trybie dwukrotnego awizowania przesyłki. Przepis art. 139 § 1 k.p.c. reguluje doręczenie pism sądowych - w razie niemożności dokonania doręczenia właściwego lub zastępczego - w drodze awiza pocztowego, która polega na złożeniu pisma w urzędzie pocztowym i umieszczeniu zawiadomienia o tym na drzwiach mieszkania adresata lub w skrzynce pocztowej. Kształt tego sposobu doręczenia określa nie tylko przytoczony przepis, ale także postanowienia rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 roku w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym (j.t. z 2015 r., poz. 1222), określające reguły, którymi powinien kierować się doręczyciel i odpowiedni operator pocztowy, gdy zachodzi sytuacja przewidziana w art. 139 § 1 k.p.c. Zgodnie z § 6 ust. 2 rozporządzenia, przewidziane w art. 139 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego zawiadomienie dla adresata o pozostawieniu przesyłki sporządza doręczający, wskazując w nim placówkę pocztową operatora lub urząd gminy, z którego przesyłkę należy odebrać w ciągu siedmiu dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia; zawiadomienie pozostawia w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej. Według zaś § 7 ust. 1 rozporządzenia, po pozostawieniu zawiadomienia o możliwości odbioru przesyłki we właściwej placówce pocztowej operatora lub właściwym urzędzie gminy doręczający: 1) dokonuje adnotacji o niedoręczeniu przesyłki na formularzu potwierdzenia odbioru oraz adnotacji "awizowano dnia" na stronie adresowej niedoręczonej przesyłki i składa swój podpis; 2) oddaje przesyłkę niezwłocznie do właściwej placówki pocztowej operatora lub właściwego urzędu gminy.

Z kolei stosownie do ust. 2 i 3 § 7 rozporządzenia, placówka pocztowa operatora lub urząd gminy potwierdzają przyjęcie od doręczającego awizowanej przesyłki przez umieszczenie na przesyłce odcisku datownika i podpisu przyjmującego. Awizowaną przesyłkę przechowuje się w placówce pocztowej operatora lub urzędzie gminy przez siedem kolejnych dni, licząc od dnia następnego po dniu pozostawienia zawiadomienia, o którym mowa w § 6.

Analiza adnotacji poczynionych na przesyłce zawierającej wezwanie do uzupełnienia braków sprzeciwu, znajdującej się na karcie 37 akt sprawy oraz w wydruku „Historia statusów pisma” (k.38 akt), wskazuje, że wymagania określone w § 6 i 7 w/w rozporządzenia zostały spełnione. Poczyniono na tym dokumencie adnotację, że przesyłkę awizowano w dniu 18 stycznia 2016 r. i adresata „nie zastano”. Przesyłka została pozostawiona w placówce pocztowej. Z adnotacji wynika także, że w dniu 26 stycznia 2016 r. przesyłka została powtórnie awizowana. Wskazano także, że przesyłka nie została podjęta „w terminie”, w związku z czym w dniu 3 lutego 2016 r. nastąpił jej zwrot. Omawiany dokument nie wykazuje, zdaniem Sądu Okręgowego, jakichkolwiek cech podważających wiarygodność dokonanych na nim adnotacji. Przesyłka została ostemplowana i opatrzona datami poszczególnych czynności doręczyciela.

Podkreślić należy, że doręczenie przez awizo opiera się na wzruszalnym domniemaniu prawnym, że doręczane pismo dotarło do rąk adresata. Przekonanie sądu o prawidłowości tego doręczenia nie wyłącza zatem możliwości dowodzenia, że pismo nie doszło do adresata. Pozwanej nie udało się jednakże, w ocenie Sądu Okręgowego, obalić przedmiotowego domniemania. W okolicznościach niniejszej sprawy twierdzenia pozwanej nie przekonały Sądu Okręgowego co do braku pozostawienia awiza przez doręczyciela – firmę (...) SA. w skrzynce pocztowej pozwanej. Pozwana nie uprawdopodobniła, aby rzeczywiście na skutek uchybień w działaniu doręczyciela, nie pozostawiono awiza w skrzynce pocztowej. Dla uprawdopodobnienia tej okoliczności nie jest wystarczające subiektywne przekonanie pozwanej co do braku fachowości firmy (...) SA. Nie jest to bowiem fakt notoryjny.

W orzecznictwie przyjmuje się, że faktami powszechnie znanymi są okoliczności, zdarzenia, czynności lub stany, które powinny być znane każdemu rozsądnemu i mającemu doświadczenie życiowe mieszkańcowi miejscowości, w której znajduje się siedziba sądu. Za powszechnie znane uznaje się wydarzenia historyczne, polityczne, zjawiska przyrodnicze, procesy ekonomiczne lub zdarzenia normalnie i zwyczajnie zachodzące w określonym miejscu i czasie (por. jednakże wyrok SN z dnia 8 sierpnia 1967 r., I CR 111/67, LEX nr 6203; uzasadnienie wyroku SN z dnia 12 maja

2000 r., II UKN 540/99, OSNP 2001, nr 21, poz. 652). Do tego typu faktów nie sposób natomiast, zdaniem Sądu Okręgowego, zaliczyć prawidłowości czy też nieprawidłowości w działalności danego przedsiębiorcy czy instytucji. Jest to bowiem uzależnione od wielu czynników natury subiektywnej, ocennej.

Pozwana nie powołała się zresztą na konkretne zdarzenia, wskazujące na uchybienia w działalności doręczyciela przy doręczeniu korespondencji dla pozwanej. Faktu takiego nie sposób wywodzić z istniejących w przeszłości przypadków nienależytego wykonania przez (...) usług związanych z doręczaniem korespondencji.

W ocenie Sądu Okręgowego, same twierdzenia pozwanej, że nie otrzymała awiza i że zawsze odbiera korespondencję okazały się niewystarczające. Pozwana podnosząc twierdzenia odnośnie niewłaściwego funkcjonowania firmy (...) SA nie naprowadziła żadnych środków dowodowych dla uprawdopodobnienia stawianych przez siebie wniosków. Pozwana mogła na przykład złożyć reklamację odnośnie przedmiotowego doręczenia w firmie (...) i złożyć wniosek o dopuszczenie dowodu z tego dokumentu. Tymczasem pozwana nie skorzystała z tego środka, a obecnie próbuje w postępowaniu zażaleniowym przerzucić ten obowiązek na sąd, o czym świadczy treść jej wniosków dowodowych.

Pozwana nie twierdziła też, aby należąca do niej skrzynka pocztowa nie była należyście zabezpieczona, w związku z czym istnieje ryzyko zabrania awiza przez osobę nieuprawnioną. Nadto, na uwagę zasługuje okoliczność, że sama pozwana uznaje nienależyte wykonanie doręczenia jedynie za prawdopodobną przyczynę braku awiza. Tymczasem, jak już wyżej wskazano, w świetle adnotacji poczynionych na przesyłce, brak jest podstaw, aby zarzucić jakiegokolwiek uchybienia doręczycielowi.

W konsekwencji należało uznać, na podstawie art. 139 § 1 k.p.c., że doręczenie pozwanej wezwania do uzupełnienia braków sprzeciwu, było skuteczne z dniem 2 lutego 2016 r. Prawidłowo w konsekwencji zważył Sąd Rejonowy, że termin do wykonania wezwania upłynął dla pozwanej w dniu 9 lutego 2016 r. Skoro zatem pozwana w określonym terminie nie wykonała przedmiotowego zarządzenia, Sąd I instancji był zobligowany odrzucić sprzeciw na podstawie art. 504 § 1 k.p.c, jako nadal dotknięty brakami.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił zażalenie pozwanej, jako nieuzasadnione, o czym postanowił jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Okręgowy postanowił na mocy 98 § 1 kpc w związku z art. 99 kpc i na podstawie § 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U.2015.1804.